

os endnu store Landbrug, som ikke fuldt ud køber Foderstoffer for det Beløb, som Høsten andrager, som med andre Ord har et Overskud af Foderstoffer, der sælges, men det er saa forsvindende, at det næsten ikke kan komme i Betragtning, og jeg maa sige, at i Tider som disse udjævnes den Fordel, der kan have af, hvad der paa denne Maade sælges, af mange andre Gener. Senere sagde det ærede Medlem: „Efter min Mening er den væsentligste Del af det danske Landbrug i Grunden ikke interesseret i den kunstige Krigspris, der i Øjeblikket findes paa Korn“. Jeg er ganske enig med ham, naar 4 af disse Ord bliver udeladt, saa at der blot kommer til at staa: Efter min Mening er det danske Landbrug ikke interesseret i den kunstige Krigspris, der i Øjeblikket findes paa Korn. For det er nemlig det, det danske Landbrug ikke er. Det er en meget farlig Historie med høje Kornpriser og deraf følgende eller dermed i Forbindelse staaende høje Foderstofpriser. Det kan nemlig være en Fristelse til at fodre mindre godt, og naar man fodrer mindre godt, slapper man sin Besætning. Den kommer ikke op paa Højde af sin Ydeevne, og man snyder sin Jord. Der er derfor ikke een Landmand i Danmark, som er interesseret i at faa høje Kornpriser og deraf følgende høje Foderstofpriser.

En anden Tanke, som det ærede Medlem udkastede, kan jeg godt gaa ind paa, nemlig at der kan være noget utiltalende i, at vi i Aar faar abnormt høje Kapiteltakster, som en Mængde Mennesker skal udrede Afgifter efter, og som gaar i ganske faa Menneskers Lommer. Men jeg vil dog dertil sige, at de samme Mennesker, som skal udrede saadanne Afgifter — jeg tænker ikke paa Tienden, for den er saa at sige afløst, men paa Arvefæsteafgifter —, er i det store og hele gamle Tiendeydere, og de har sandelig faaet ikke saa lidt igennem Tiendeafløsningen, som gik ud over baade Præster og Godsejere og ikke mindst over Byerne. Skulde de derfor et enkelt Aar komme til at give noget mere, har jeg endda ikke saa meget ondt af dem — det bliver ogsaa fordelt paa en Mængde Mennesker —, men jeg finder, at det er utiltalende, at disse sørgelige Forhold overhovedet skal kunne bevirke, at nogle faa Mennesker faar en ekstraordinær Indtægt, naar saa mange andre Mennesker har en ekstraordinær Udgift og mange Tab. Det ærede Medlem sagde, at Kapitelstaksten fik i sin Tid som Basis de 4 Maaneder, for i dem

var Priserne normale. Det passer nu ikke. Det var snarest, fordi disse 4 Maaneder var dem, hvori den egentlige Handel foregaar. Som Regel er Priserne lavere i disse Maaneder end i det øvrige Aar. Vi ved alle, at hen imod Foraaret stiger Kornpriserne, og i Juni og Juli kulminerer Havrepriserne. Det passer altsaa ikke, hvad det ærede Medlem der sagde. Derimod var det rigtigt, at Arvefæsteafgiften skal være en Konjunkturafgift, svarende til de Tider og Forhold, som eksisterer. Det er vistnok rigtigt, og saa maa disse ekstraordinære Forhold, som vi har nu, egentlig ikke kunne betragtes som en Norm for Kapitelstaksten i Aar. Saa skal jeg kun nævne, at Sp. 401 var det ærede Medlem udsat for en Fristelse, som en ivrig Jæger saa tidt er udsat for, nemlig at sigte for højt, hvorved man skyder over Maalet. Han talte nemlig om et „Overgreb“. Jeg vil dog sige, at dette Ord kan ikke anvendes i denne Forbindelse, for de Folk, som eventuelt kommer til at nyde Fordelen af den høje Kapitelstakst, er jo ganske uskyldige i den. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at det ærede Medlem maaske ikke har ment det saa slemt, som han har sagt det. Men alene det, at dette Ord kan falde ham i Tankerne i denne Forbindelse, synes jeg er tilstrækkeligt til, at man maa have Lov til at anholde det.

Jeg maa give det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) Ret i hans Betragtninger forleden Dag overfor det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), nemlig at det var ubilligt at forlange, at den danske Landbostand paa en travl Tid, hvor mange andre Arbejder med Nødvendighed staar for, skulde give sig til at tærsk Rug. Det er fuldstændig rigtigt, hvad der er sagt, at i de smaa Brug tærsker man ikke alene Rugen for Rugens Skyld, men man laver Langhalm, og det er et betydeligt Arbejde, som man ikke giver sig i Lag med paa et Tidspunkt om Efteraaret, hvor man skal pløje, saa og køre Roer hjem. Man tærsker til Husbehov, andet ikke. Derimod kan det ærede Medlem fra Horsens have Ret i, at det er beklageligt, at Rugpriserne vedvarende stiger, selv om Landmændene ikke er Skyld deri. Men der var ikke, synes jeg, det mindste i Vejen for at fastsætte en Maksimalpris paa Rug. Saa vil enhver Mistanke — jeg tror nu ikke, den er berettiget — mod det danske Landbrug for i Spekulationsøjemed at undlade at tærsk falde til Jorden, for saa har ingen Interesse i det, og hvis det er Tilfældet, som det ærede Medlem fra Lejre